

การจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับการเรียนรู้เพื่อส่งเสริม
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
Information Technology Management to learning and Promote
Sustainable Tourism in Bangkok Noi District Bangkok

พกามาต ชัยรัตน์* ศรีสุตา จงสิทธิผล** ชัยวัฒน์ ตันติยามาศ***
ประภาศรี พรหมประกาย****

Pakamas Chairatana, Srisuda Chongsithiphol, Chaiwat Tontiyamas,
Prapasri Phromprakai

Received: April 4, 2020 Revised: May 11, 2020 Accepted: May 18, 2020

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 2. เพื่อส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการเพื่อเรียนรู้การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ กลุ่มตัวอย่างคือ ประชากรจำนวน 384 คน พื้นที่ที่ใช้ในศึกษา ได้แก่ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร รวม 3 แขวง ได้แก่ แขวงศิริราช แขวงบ้านช่างหล่อ และแขวงอรุณอมรินทร์ การวิจัยครั้งนี้เป็นเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความโด่ง (Kurtosis: KURT) และค่าความเบ้ (Skewness: SKEW) ผลการวิจัยพบว่า การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเสริมทักษะการ

* สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและโรงแรม, มหาวิทยาลัยพะเยา College of Management University of Phayao

** สาขาวิชาการบริหารการศึกษา วิทยาลัยการจัดการกรุงเทพ มหาวิทยาลัยพะเยา Program in Educational Administration, College of Management University of Phayao; Bangkok Campus

*** สาขาวิชาการบริหารการศึกษา วิทยาลัยการจัดการกรุงเทพ มหาวิทยาลัยพะเยา Program in Educational Administration, College of Management University of Phayao; Bangkok Campus

**** สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและโรงแรม, มหาวิทยาลัยพะเยา College of Management University of Phayao

เรียนรู้ของชุมชน เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พบว่า ความรู้ และทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของชุมชนที่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือในขั้นพื้นฐานและต้องการพัฒนาการใช้และทักษะให้มากขึ้นในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ เพื่อการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชน การศึกษานี้จึงเน้นในด้านการส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มทักษะในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และคอมพิวเตอร์ ด้วยการอบรมเชิงปฏิบัติการที่สร้างสื่อโซเชียลมีเดีย ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้แก่ชุมชนเขตบางกอกน้อย และส่งเสริมให้ชุมชนก้าวทันเทคโนโลยี เขตบางกอกน้อยและองค์กรต่างๆ เช่น วัดสุทธนารามราชวรวิหาร โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม ศูนย์ฝึกอาชีพบางกอกน้อย พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นชุมชนตรอกข้าวเม่า และโรงงานชั้นลงหิน เป็นต้น ทำให้ชุมชนเขตบางกอกน้อย สามารถผลิตสื่อโซเชียลมีเดียเพื่อร่วมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้เขตบางกอกน้อย คือ สร้างสรรค์สื่อจากโทรศัพท์เคลื่อนที่บันทึกภาพ บันทึกวิดีโอและบันทึกเสียงสัมภาษณ์และสร้างสรรค์สื่อจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ผสมผสานกับการใช้อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์

คำสำคัญ (Keywords): การจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ; การส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน; เขตบางกอกน้อย

Abstract

The research is a Study of Information Technology management for people in the community to promote the sustainable tourism in Bangkok noi District Bangkok and by training them to understand and skill in Information Technology sample site of them is 384 and the area of study consist of 3 Sub District sirirach, bunchangloa and Aroonamarin we correct data in term of basic statistics frequency,percentage,mean,Kurtosis,Skewness and standard deviation. we found that the knowlage and skill on information technology can go well with hand phone, internet and computer it can apply to social medias the knowless and skill can use to join hands with other area nearby to promote such as Suwannaram Temple,Dusitaram Bangkok noi Professional Training Centre

Keywords: Information Technology; Management Promotion Tourism Sustainable; Bangkok noi District

บทนำ (Introduction)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นธุรกิจการท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการและยังกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวด้วยการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าไปสู่ท้องถิ่น ผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวได้ หรือซื้อสินค้าของที่ระลึกต่างๆ การจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น กับการท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างแท้จริง ภายใต้การน้อมนำศาสตร์พระราชามาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาที่ให้ประชาชน และชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพทางการท่องเที่ยวตามแนวทางการท่องเที่ยวสร้างสรรค์ รวมไปถึงจนถึงสร้างความเข้มแข็งให้กับการท่องเที่ยวโดยชุมชน และร่วมรับผลประโยชน์อย่างแท้จริงเพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพ (องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2562)

รัฐบาลกำหนดนโยบายในการผลักดันการท่องเที่ยวของประเทศ โดยเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยว คุณภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการยกระดับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวไทยในสายตานักท่องเที่ยวทั่วโลก ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญๆ ในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ และการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น การท่องเที่ยวเป็นรูปแบบหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ และการจ้างงานในท้องถิ่นได้ โดยเน้นให้คนในชุมชนมีงานทำ มีรายได้เพิ่มมากขึ้นในชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็นเจ้าของพื้นที่และประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง (พิมพ์ หิรัญกิตติ และคณะ, 2557)

การพัฒนาทางเทคโนโลยี (Technopreneur) รวมทั้งเชื่อมโยงระหว่างภาคการผลิตที่เป็นกลุ่มใหญ่ของประเทศ ได้แก่ เกษตรกรรายย่อย วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับสถาบันวิจัย สถาบันการศึกษา เพื่อให้สามารถเข้าถึงและ นำผลงานวิจัยพร้อมใช้มาต่อยอดใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ โดยดำเนินการควบคู่กับการส่งเสริมสังคม ผู้ประกอบการที่ผลิตได้ขายเป็น การพัฒนาและยกระดับโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่ให้ตอบสนองการเปลี่ยนแปลง เทคโนโลยีแบบก้าวกระโดด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเร่งสร้างและพัฒนาบุคลากรวิจัยในสาขา STEM (Science, Technology, Engineering, and Mathematics) และส่งเสริมห้องปฏิบัติการวิจัยของภาคเอกชนที่ได้ มาตรฐานและในแขนงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพในการสร้างนวัตกรรมของประเทศในอนาคต เป็นต้น (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ปีพ.ศ. 2560-2564)

ในด้านการจัดการสามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกๆ เรื่องนับตั้งแต่กิจกรรมส่วนตัว เช่น การปรุงอาหาร การเดินทางไปทำงานในแต่ละวัน การตั้งเป้าหมายชีวิตและการดำเนินงาน ซึ่งรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนด้วย PDCA ดังนี้ P คือการวางแผน ครอบคลุม

ถึงการกำหนดหัวข้อที่ต้องการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงซึ่งรวมถึงการพัฒนาสิ่งใหม่ๆ เพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต D คือการปฏิบัติ การลงมือเปลี่ยนแปลงตามทางเลือกที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนการวางแผน ซึ่งต้องมีการตรวจสอบระหว่างการปฏิบัติด้วย เพื่อทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามแผนที่ได้วางไว้ C คือ การตรวจสอบ การประเมินผล ที่ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ทราบว่าขั้นตอน การปฏิบัติงานสามารถบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบเป็นประโยชน์สำหรับขั้นตอนถัดไป A คือ การดำเนินงานให้เหมาะสม (กาญจนา คัมภรย์ 2555)

ผู้วิจัยนำกระบวนการมาใช้ดังนี้ 1.มีการวางแผนการประชุมร่วมกันกับสง.เขตบางกอกน้อย วัดสุวรรณาราม ศูนย์ฝึกอาชีพบางกอกน้อย โรงเรียนวัดสุวรรณาราม ผู้นำชุมชน จะดำเนินการอบรมเป็นขั้นตอนอย่างไร รวมถึงการกำหนด วัน เวลา สถานที่ วิทยากร และผู้เข้ารับการอบรม 2.ดำเนินการฝึกอบรมเรื่องการฝึกปฏิบัติการส้อมเซียมเดียว โดยให้เป็นไปตามข้อกำหนดทุกครั้ง 3.การตรวจสอบผลลัพธ์ที่ได้ในการอบรมการฝึกปฏิบัติหลังจากนำแผนที่วางไว้ไปปฏิบัติจริง ผู้อบรมได้ฝึกทำส้อมผ่านโทรศัพท์มือถือและคอมพิวเตอร์ แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวตามที่ได้รับการอบรม 4.ผลลัพธ์ที่ได้โดยประเมินจากสื่อต่างๆ ที่ผู้เข้าฝึกอบรมได้ทำตามกระบวนการ มีการแข่งขันทำส้อมแหล่งท่องเที่ยวในเขตบางกอกน้อยเพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ในการทำงานและการวางแผนร่วมกันของทุกส่วนนั้น จะเป็นแนวทางนำไปสู่ความสำเร็จในชุมชนต่อไป การท่องเที่ยวโดยชุมชน เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สร้างความภาคภูมิใจให้กับชุมชนในการเผยแพร่ภูมิปัญญา ในการจัดการทรัพยากร สร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวผู้มาเยือนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ มีการจัดสรรรายได้จากการท่องเที่ยวสนับสนุนกิจกรรมการพัฒนาชุมชน หน่วยงานของรัฐร่วมกับชุมชนในการทำงานเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ยิ่งไปกว่านั้นการท่องเที่ยวโดยชุมชนยังมีส่วนสนับสนุนการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น มุ่งเน้นการนำวิถีชีวิตและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่บอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชุมชน ทำให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชน และทำให้ชุมชนสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ดังนั้นการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชน จึงเป็นความรับผิดชอบของคนในชุมชนต้องร่วมมือกันคิดร่วมมือกันทำเพื่อให้มีนักท่องเที่ยวต่างถิ่นมีความประทับใจและชักชวนกันเดินทางมาเที่ยวได้เพิ่มขึ้นตลอดทั้งปีเพื่อพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เขตบางกอกน้อยอยู่ในกลุ่มเขตกรุงธนเหนือถือเป็นเขตอนุรักษ์เมืองเก่าแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมทางฝั่งธนบุรีโดยมีคำขวัญประจำเขตว่า “สมเด็จพระวัดระฆังวังหลังตั้งอยู่ อยู่เรือพระราชพิธี สถานีรถไฟ คลองใหญ่มีเลื่องลือเครื่องลงหิน นามระบิลช่างหล่อ งามลออวัดวา”โดยสุจิตต์ วงศ์เทศ กล่าวว่ “ชุมทรัพย์ท่องเที่ยวกรุงเทพฯ อยู่ในคลองบางกอกน้อย-บางกอกใหญ่”

ผู้วิจัย เล็งเห็นถึงความสำคัญเขตบางกอกน้อยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร ที่มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นฐานแต่ยังขาดการประชาสัมพันธ์ ในยุคดิจิทัลความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมเศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษา รวมทั้งได้ขับเคลื่อนสังคมไปสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ เกิดการกระจายความรู้ และมีการใช้เทคโนโลยีในระดับสูง ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและการให้บริการของทุกภาคส่วนเป็นไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งสามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างมีคุณภาพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจึงมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อการพัฒนาประเทศทุกด้าน องค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนต่างต้องการใช้ประโยชน์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประยุกต์ใช้เพื่อชีวิตและการประกอบวิชาชีพ ซึ่งจะช่วยให้ชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและข่าวสาร รวมทั้ง สามารถร่วมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนได้มากขึ้น ในการส่งเสริมศักยภาพ เขตบางกอกน้อย เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนเขตบางกอกน้อย ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยตรงแก่ชุมชนเขตบางกอกน้อยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวโดยชุมชนให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการ เพื่อเรียนรู้การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานครทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณในลักษณะเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้การใช้สื่อทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ

2. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร รวม 3 แขวง ที่ใช้เป็นกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ แขวงศิริราช แขวงบ้านช่างหล่อ และแขวงอรุณอมรินทร์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสร้างเสริมทักษะการเรียนรู้ จำนวน 384 ชุด แบ่งเป็น 3 ตอน โดยจำแนกข้อมูลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้านคือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านทัศนคติ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามประเด็นที่ต้องการศึกษา มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถามในแต่ละตอน โดยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่มีความสมบูรณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ที่มีคำตอบสมบูรณ์อย่างน้อยร้อยละ 90

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อตรวจสอบการไม่ตอบคำถามบางข้อ (Missing value) และตรวจสอบความผิดปกติของข้อมูล (Abnormality)

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความโด่ง (Kurtosis: KURT) และค่าความเบ้ (Skewness: SKEW)

3.2 นำแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลสมบูรณ์แล้ว มาตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบ ตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของการกรอกข้อมูลที่รวบรวมและทำการประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS และวิเคราะห์ข้อมูลสถิติด้วยการพรรณนาโดยนำข้อมูลมาประกอบการวิเคราะห์ ดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ โดยแสดงผลเป็นค่าร้อยละ

2. แบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสร้างเสริมทักษะการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้านคือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านทัศนคติ โดยแสดงผลเป็นค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยวิธีการแปลผลตามแบบสอบถามจำนวน 384 ชุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 384 ชุดในพื้นที่ ได้แก่ แขวงศิริราช แขวงบ้านช่างหล่อ และแขวงอรุณอมรินทร์ ในวันเสาร์-วันอาทิตย์ เวลา 10.00 – 17.00 น. เป็นเวลา 1 เดือน

4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

4.1 สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

โดยการใช้โมเดลวัดค่าแบบสะท้อน (Reflective Measurement Model) เหมาะสมกับโมเดลสมการโครงสร้างแบบ CB-SEM และโมเดลสมการโครงสร้างแบบ VB-SEM เหมาะสมทั้งโมเดลวัดค่าแบบสะท้อนและโมเดลวัดค่าแบบรวมตัว (Formative Measurement Model) โมเดลวัดค่าของการวิจัยในครั้งนี้คือ โมเดลวัดค่าแบบสะท้อน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิค VB-SEM ลักษณะของโมเดลวัดค่าแบบสะท้อนคือตัวบ่งชี้เป็นผลสะท้อนของตัวแปรแฝงตัวเดียวกัน จึงมีความแปรปรวนร่วมกันสูง ทำให้มีความสัมพันธ์กันสูงตามไปด้วย การตัดตัวบ่งชี้บางตัวออกไปจะไม่ทำให้ขาดความตรงเชิงเนื้อหาแสดงว่าตัวบ่งชี้สามารถทดแทนกันได้ ดังนั้น ตัวบ่งชี้ที่สะท้อนตัวแปรแฝงได้น้อยอาจตัดทิ้งได้ การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถามในแต่ละตอน โดยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่มีความสมบูรณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ที่มีค่าตอบสมบูรณ์อย่างน้อยร้อยละ 90

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อตรวจสอบการไม่ตอบคำถามบางข้อ (Missing value) และตรวจสอบความผิดปกติของข้อมูล (Abnormality)

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความโด่ง (Kurtosis: KURT) และค่าความเบ้ (Skewness: SKEW)

4.2 สถิติได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ร้อยละ (percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย (Research Results)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ด้วยแบบตรวจสอบรายการ ดังนี้

ข้อมูล	ความถี่	ร้อยละ	ร้อยละ
1. เพศ			
1. ชาย	170	44.5	44.5
2. หญิง	212	55.5	100.0
2. ศาสนา			
1. พุทธ	311	81.0	81.0
2. คริสต์	1	.3	81.3
3. อิสลาม	40	10.4	91.7
4. อื่น ๆ	32	8.3	100.0
3. อายุ (ไม่ระบุ 8)			

1. ต่ำกว่า 20 ปี	27	7.2	7.2
2. 20 – 29 ปี	39	10.4	17.6
3. 30 – 39 ปี	80	21.3	38.8
4. 40 – 49 ปี	98	26.1	64.9
5. 50 - 59 ปี	81	21.5	86.4
6. 60 ปี ขึ้นไป	51	13.6	100.0
4. ระดับการศึกษา (ไม่ระบุ 26)			
1. ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	29	8.1	8.1
2. มัธยมศึกษา	97	27.1	35.2
3. ปวช./ปวส./อนุปริญญา	111	31.0	66.2
4.ปริญญาตรี	117	32.7	98.9
5. สูงกว่าปริญญาตรี	4	1.1	100.0
5. อาชีพ (ไม่ระบุ 14)			
1. นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	35	9.5	9.5
2. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	30	8.1	17.6
3. พนักงานบริษัท	66	17.8	35.4
4. ธุรกิจส่วนตัว	53	14.3	49.7
5. พ่อบ้าน/แม่บ้าน	52	14.1	63.8
6. รับจ้าง/งานอิสระ	124	33.5	97.3
7. อื่น ๆ	10	2.7	100.0

กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวน 170 คน และเพศ หญิงมีจำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 และร้อยละ 55.5 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างนับถือศาสนาพุทธ มีจำนวนมากที่สุดคือ 311 คน คิดเป็นร้อยละ 81 รองลงมาคือ ศาสนาอิสลาม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 และไม่ระบุศาสนา 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

อายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดคือ 40 – 49 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 รองลงมาที่มีจำนวนใกล้เคียงกันคือ อายุ 50 - 59 ปี, อายุ 30 - 39 ปี จำนวน 81 คน, 80 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5, 21.3 ตามลำดับ โดยอายุต่ำกว่า 60 ปี มีจำนวนร้อยละ 86.4

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดคือ ระดับปริญญาตรี 117 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 รองลงมาคือ ระดับปวช./ปวส./อนุปริญญา จำนวน 111 คิดเป็นร้อยละ 31.0 โดยตัวอย่างประมาณสองในสาม (ร้อยละ 66.2) มีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

อาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดคือ อาชีพรับจ้าง/งานอิสระ จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 รองลงมาคือ อาชีพพนักงานบริษัท จำนวน 66 คิดเป็นร้อยละ 17.8

ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทั้ง 3 ด้าน ที่ส่งผลต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การวิจัยเรื่อง การจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร คือ ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านทัศนคติ กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านความรู้โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านทัศนคติ และด้านทักษะคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 3.29 และ 2.87 ตามลำดับ ดังตาราง

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านเจตคติ

ทักษะและตัวบ่งชี้ (5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)
(n = 384)

1. ด้านความรู้	จำนวน (ร้อยละ)						$\bar{X}$	SD.	ระดับ
	5	4	3	2	1	รวม			
1.1 การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่/คอมพิวเตอร์ ...	113 (30%)	119 (31%)	99 (26%)	27 (7%)	25 (7%)	383 (100%)	3.70	1.16	มาก
1.2 การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการถ่ายภาพบันทึก...	119 (31%)	99 (26%)	114 (30%)	35 (9%)	17 (4%)	384 (100%)	3.70	1.13	มาก
1.3 การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตจากอุปกรณ์...	108 (28%)	109 (29%)	79 (21%)	68 (18%)	17 (4%)	381 (100%)	3.59	1.20	มาก
1.4 การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่/คอมพิวเตอร์ในการค้น...	128 (33%)	100 (26%)	79 (21%)	53 (14%)	23 (6%)	383 (100%)	3.67	1.24	มาก
เฉลี่ย							3.66	1.11	มาก
2. ด้านทักษะ	5	4	3	2	1	รวม	$\bar{X}$	SD.	ระดับ

ทักษะและตัวบ่งชี้ (5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)
(n = 384)

2.1 ปัญหาในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่	17 (4%)	61 (16%)	144 (38%)	58 (15%)	103 (27%)	383 (100%)	2.56	1.17	ปานกลาง
2.2 ความสับสนในการใช้งานจากคอมพิวเตอร์	19 (5%)	62 (16%)	133 (35%)	85 (22%)	82 (22%)	381 (100%)	2.61	1.14	ปานกลาง
2.3 การโอน ย้าย หรือแชร์ข้อมูลไปมาระหว่าง...	64 (17%)	94 (25%)	132 (34%)	56 (15%)	37 (10%)	383 (100%)	3.24	1.18	ปานกลาง
2.4 การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เช่น Word ...	77 (20%)	62 (16%)	120 (31%)	61 (16%)	63 (16%)	383 (100%)	3.08	1.33	ปานกลาง
เฉลี่ย							2.87	0.81	ปานกลาง
3. ด้านทัศนคติ	5	4	3	2	1	รวม	$\bar{X}$	SD.	ระดับ
3.1 มีความสุขในการสื่อสารกับผู้อื่นผ่านเฟสบุ๊กไลน์	84 (22%)	114 (30%)	102 (27%)	48 (13%)	36 (9%)	384 (100%)	3.42	1.22	ปานกลาง
3.2 คิดว่าการส่งภาพ/คลิปที่ไม่เหมาะสมผ่านเฟสบุ๊ก ...	113 (30%)	110 (29%)	85 (22%)	46 (12%)	28 (7%)	383 (100%)	3.61	1.23	มาก
3.3 สนใจติดตามโฆษณาสินค้า/ผลิตภัณฑ์/บริการ...	37 (10%)	81 (21%)	127 (33%)	65 (17%)	73 (19%)	383 (100%)	2.85	1.23	ปานกลาง
3.4 คิดว่าการติดตามข่าวสารต่างๆ ...	37 (16%)	81 (27%)	127 (34%)	65 (12%)	73 (11%)	384 (100%)	3.25	1.19	ปานกลาง

ทักษะและตัวบ่งชี้ (5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)
(n = 384)

เฉลี่ย	3.29	0.96	ปานกลาง
--------	------	------	---------

ด้านความรู้ โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านความรู้ ค่าเฉลี่ย = 3.66 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาคำร้อยละของรายตัวบ่งชี้แล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับมากถึงมากที่สุด สองลำดับแรกคือ ตัวบ่งชี้ 1.1 และตัวบ่งชี้ 1.4 คิดเป็นร้อยละ 61 และ 59 ตามลำดับ แต่ค่าเฉลี่ยของตัวบ่งชี้ 1.1 และตัวบ่งชี้ 1.2 มีค่าเท่ากันคือ 3.70 อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นแตกต่างกันมากที่สุดในตัวบ่งชี้ 1.4 รองลงมาคือ ตัวบ่งชี้ 1.3 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.24 และ 1.20 ตามลำดับ

ด้านทักษะ โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านทักษะ ค่าเฉลี่ย = 2.87 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตาม ตัวบ่งชี้ 2.1-2.2 เป็นคำถามเชิงลบ เมื่อสลับรหัสจาก 5 ถึง 1 เป็น 1 ถึง 5 แล้วค่าเฉลี่ยก็ยังอยู่ในระดับปานกลาง (3.29) เช่นเดิม เมื่อพิจารณาคำร้อยละของภาพย่อยรายตัวบ่งชี้แล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับมากถึงมากที่สุด สามลำดับแรก (สลับรหัสตัวบ่งชี้ 2.1-2.2 แล้ว) คือ ตัวบ่งชี้ 2.2 ตัวบ่งชี้ 2.1 และตัวบ่งชี้ 2.3 คิดเป็นร้อยละ 44 42 และ 42 ตามลำดับ ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ 50 ทั้งสามตัว แต่กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในตัวบ่งชี้ 2.4 แตกต่างกันมากที่สุด (= 1.33) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีโอกาสใช้โปรแกรมใช้งานที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีระดับการศึกษาสูงก็ยังมีทักษะการใช้เทคโนโลยีสูงตามไปด้วย จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา มัธยมศึกษา ปวช./ปวส./อนุปริญญา และปริญญาตรีขึ้นไป สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 14.3 35.0 39.6 และ 43.0 ตามลำดับ

ด้านทัศนคติ โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านทัศนคติ ค่าเฉลี่ย = 3.29 อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาคำร้อยละของภาพย่อยรายตัวบ่งชี้แล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในระดับมากถึงมากที่สุด สามลำดับแรกคือ ตัวบ่งชี้ 3.2 ตัวบ่งชี้ 3.1 และตัวบ่งชี้ 3.4 คิดเป็นร้อยละ 59 52 และ 43 ตามลำดับ โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.19 – 1.23

ปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม การส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของชุมชนเพื่อประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวชุมชนเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 ด้านดังนี้

ด้านความรู้ โดยภาพรวม ผู้ตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านความรู้ ค่าเฉลี่ย 3.66 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาคำร้อยละ พบว่า กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับมาก และรองลงมาตามลำดับ

ด้านทักษะ โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านทักษะ ค่าเฉลี่ย 2.87 อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในระดับมากถึงมากที่สุด สามลำดับแรกแตกต่างกันมากที่สุด ทั้งนี้ อาจมาจากระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์แตกต่างกัน เกี่ยวกับทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างยังมีระดับการศึกษาสูงก็ยังมีทักษะการใช้เทคโนโลยี สูงตามไปด้วย

ด้านทัศนคติ โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้านทัศนคติ ด้วยค่าเฉลี่ย 3.29 อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและรองลงมาตามลำดับ

กล่าวได้ว่า การศึกษาในครั้งนี้เป็นการจุดประกายการให้ความสำคัญและความต้องการเพิ่มคุณภาพประสิทธิภาพในการใช้ความรู้และทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศขั้นพื้นฐานด้านการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการเรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ ของคนในชุมชนเขตบางกอกน้อยให้มากยิ่งขึ้น เพื่อการสื่อสาร การมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว การแก้ปัญหาและการรู้เท่าทันเทคโนโลยี ล้วนจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพและการร่วมทำประโยชน์ให้แก่สังคม จะทำให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนเขตบางกอกน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษฎากร ชูเลมิต (2557) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตและความพึงพอใจต่อการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติในอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยวต่างกันหรือกล่าวได้ว่า ลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวมีผลต่อพฤติกรรมการใช้บริการสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยว

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

การวิจัยครั้งนี้ ควรเน้นในด้านการพัฒนาเสริมสร้างความรู้และทักษะในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นสิ่งสำคัญ โดยการนำองค์ความรู้เทคโนโลยีที่ได้จากการวิจัยที่ผ่านการเรียนรู้แบบโครงงาน ด้วยการไปอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อเสริมทักษะขั้นพื้นฐานในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่สร้างสื่อโซเชียลมีเดีย เพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนให้แก่ชุมชนเขตบางกอกน้อย การให้ความสำคัญและส่งเสริมให้ชุมชนก้าวทันเทคโนโลยีต่างๆ ได้แก่ วัดสุทธจินดารามราชวรวิหาร โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม ศูนย์ฝึกอาชีพบางกอกน้อย พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นชุมชนตรอกข้าวเม่า และโรงงานชั้นลงหิน เป็นต้น ได้ทำให้ชุมชนเขตบางกอกน้อย สามารถผลิตสื่อโซเชียลมีเดียเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของเขตบางกอกน้อยรวม 9 สื่อ คือ สร้างสรรค์สื่อจากโทรศัพท์เคลื่อนที่บันทึกภาพ บันทึกวิดีโอและบันทึกเสียงสัมภาษณ์ รวม 5 สื่อและสร้างสรรค์สื่อจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ผสมผสานกับการใช้อินเทอร์เน็ต และคอมพิวเตอร์ รวม 4 สื่อ ทำให้ชุมชนเขตบางกอกน้อยได้ทำการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ให้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รับรู้และเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับนักทฤษฎีตัน พิศพันธุ์ (2557) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา โดยวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะในการสื่อสาร ทักษะด้านสารสนเทศ ทักษะด้านสื่อและทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และหลักการเรียนการสอนที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วยลักษณะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารใน 4 ลักษณะที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาอย่างมีพลัง การสืบค้นสาระความรู้ การสร้างและเผยแพร่ผลงาน และการปฏิสัมพันธ์และการสะท้อนกลับ ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบดังกล่าวโดยผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 7 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.86-1.00 รูปแบบที่พัฒนาขึ้น จึงมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการนำไปใช้พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้ต่อไป

ชุมชนเขตบางกอกน้อย มีโอกาสเรียนรู้เสริมศักยภาพและมีส่วนร่วมในการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ตรงกับความต้องการด้วยการพัฒนาสื่อโซเชียลมีเดียเพื่อร่วมกันประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร เพื่อพัฒนาตนเองให้สามารถก้าวทัน รู้เท่าทันสื่อและเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้ง รู้จักใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารและทักษะการสร้างสื่อต่างๆ

ของตนเองและชุมชน เพื่อสร้างความเข้มแข็งและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัล

องค์ความรู้ใหม่

เพื่อให้ชุมชนในเขตบางกอกน้อย สามารถสร้างสื่อโซเชียลเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและประชาสัมพันธ์พื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น วัดสุทธธรรมารามราชวรวิหาร ตลาดวังหลัง พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นชุมชนตรอกข้าวเม่า และโรงงานชั้นลงหิน เป็นจุดสำคัญในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในเขตบางกอกน้อย ให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น ดังนี้

ด้านสังคม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ คนในชุมชนมีทักษะการใช้เทคโนโลยีกันมากขึ้น และสามารถผลิตสื่อโซเชียลมีเดียเพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวใน โดยคนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนเขตบางกอกน้อยอีกด้วย

ด้านเศรษฐกิจ ชุมชนเพิ่มศักยภาพในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ มีทักษะในการผลิตสื่อโซเชียลมีเดียประเภทต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ทางธุรกิจออนไลน์ และการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชนด้านการท่องเที่ยว หากนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจะทำให้คนในชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

ด้านวัฒนธรรม สะท้อนถึงทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนเขตบางกอกน้อย ทำให้ชุมชนเกิดการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ โรงงานชั้นลงหิน วัดสุทธธรรมาราม พิพิธภัณฑ์ตรอกข้าวเม่า เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ชุมชนเกิดผลงานสร้างสรรค์ มีการเผยแพร่ศิลปและวัฒนธรรมของเขตบางกอกน้อยผ่านโซเชียลมีเดีย โดยชุมชนได้เผยแพร่ศิลปและวัฒนธรรมให้เป็นที่รู้จักทั่วไปมากขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการศึกษาการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของคนในชุมชนเพื่อการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น ในชุมชนเขตบางกอกน้อยยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอีกมาก

1.2 คนในชุมชนควรมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ เพิ่มขึ้นจะได้ช่วยกันประชาสัมพันธ์จะได้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในพื้นที่เพิ่มขึ้น จะทำให้ชุมชนมีรายได้เสริมจากการท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในพื้นที่อื่นในเขตบางกอกน้อย เพื่อขยายพื้นที่ใกล้เคียงของชุมชนอื่นในการสร้างสื่อต่างๆ ให้มากขึ้นให้เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- กฤษฎากร ชูเลิศ. (2557). “พฤติกรรมการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตและความพึงพอใจต่อการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติในอำเภอเกาะพะงันจังหวัดสุราษฎร์ธานี”. *วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นัทธิรัตน์ พิระพันธุ์. (2557). การพัฒนารูปแบบการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปัตตานี*. 25 (3), 20-34.
- พิมพ์ หิรัญกิตติ และคณะ. (2557). พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยวชาวไทย. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, ปีที่ 28 (88), 15-31
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี. (2562). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2560-2564*, [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.royalthaipolice.go.th>, [10 มกราคม 2563.]
- สุจิตต์ วงษ์เทศ. (2560). *ชุมทรัพย์ท่องเที่ยวกรุงเทพอยู่ในคลองบางกอกน้อย-บางกอกใหญ่*. บทความศาสนา-วัฒนธรรม. บริษัท มติชน (จำกัด). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.matichon.co.th>, [25 มกราคม 2563.]
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (2562). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560-2564*, [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.tescogis.com>, [20 มกราคม 2563.]